

DISSERTATIO ACADEMICA,
DE ORUM CUM MORTALIBUS
IMMEDIATE HABITA COMMERCIA
EX HOMERO ILLUSTRATA
SISTENS,

CUJUS

PARTEM ILDAM,

CONS. AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNSIS,

PRÆSIDE

JOHANNES BONSDORFF,

Litter. Græcar. Profesf. Ord.,

PRO GRADU PHILOSOPHICO,

PUBLICÆ HONORUM CENSURÆ OFFERT

FRIDERICUS ROSENBOM,

Stipend. publ., Wiburgensis.

In Audit. Med. die IX Junii MDCCCXIX,

h. p. m. s.

ABOË, TYPIS FRENCKELLIANIS.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY
JOHN W. BOWDITCH

BOSTON: PUBLISHED BY
J. BOWDITCH

1825

FRIDAY, FEBRUARY 18, 1825

PRINTED BY
J. BOWDITCH

fugaces in pugna, aut panico prorsus terrore correpti, res tuas gerebant pessime, vires ipsis ademisse imbellemque injecisse animum (x): Deum Ulyssi, horrendo Cyclope, Polyphemo, fortiter se expediendi audaciam inspirasse (y): Minervam filiæ Alcinoi, Nausicaæ, Ulysem manendi audentiam, reliquis puellis diffugientibus, indidisse (z): eandem Deam Diomedis, qui Dolonem fugientem ocuis assecutus fuit, insequendi impetum suggestisse (a): Minervam item Diomedis, qui viribus suis confidens vindictæque cupidine tactus denuo in pugnam, vulneratus quamvis, fortiter irruit, Ulyssique, qui in certamine funebri, post exsequias Patrocli instituto, cursu victoriam reportavit, membra levia reddidisse, pedes manusque (b); atque idem quoque officium Ajacibus, qui Hæctori alacres restitere animo, præfuisse Neptunum (c): Jovem Hæctori, qui, lapide, majoris, quam ut duo ex populo viri fortissimi facile in plaustrum a solo extulissent, molis atque

C

pon-

x) Cfr. *Il.* XI: 543, XIII: 434, XIV: 73, XV: 326, 366, XVI: 656, XVII: 118, 176, *Od.* XIV: 269, coll. XVII: 438. &c.

y) *Od.* IX: 381.

z) *Od.* VI: 140.

a) *Il.* X: 366.

b) *Il.* V: 122, XXIII: 772.

c) *Il.* XIII: 61.

ponderis, sublato, portam muri Achivorum percuss-
ferat, grave onus allevasse (*d*): Jovem atque Apol-
linem Æneæ & Hectori, qui pedum velocitate e
manibus evasisent Achillis, robur excitasse & velo-
cia genua (*e*): immo Jovem, Minervam, & Mercu-
rium, equis Achillis, Diomedis & Priami quam in
cursu testatam fecerunt alacritatem roburque, cre-
dite posteri, inspirasse (*f*). Quo denique pacto quæ
in Homero divinitus inspirata & suggesta sistuntur,
sive bene sive male cogitata, consulta, dicta, incepta-
que explicabimus, nisi infantilis, quæ orbi antiquo
placuit, philosophiæ ratione habita? Legentibus
namque nobis: Junonem, grassante inter Achivos
peste, Achilli consilium illud, utique prudentissimum,
Achivos ad concionem, ut de optimo in rebus tam
asperis deliberarent remedio, vocandi inspirasse (*g*):
Minervam, cogitante Ulysse, utrum Lyciorum, a
Tlepolemo vulneratum, ducem, Sarpedonem, in quo e
pugna ferendo occupati erant focii, insequeretur, an,
quod satius quoque duxerat, stragem in turba edere
pergeret, animum ejus vertisse ad multitudinem (*h*):

con-

d) Il. XII: 450.

e) Il. XX: 93, XXII. 204.

f) Cffr. Il. XVII: 456, XXIII: 390, XXIV: 442.

g) Il. I: 55 f.

h) Il. V: 670 f.

conclusis intra fossam Achivis, vix cautum fuisse navium, quod Trojani meditabantur, incendio, nisi Agamemnoni in animo posuisset Juno, suos ocus concitare animumque, qui jam ceciderat, ipsis reddere (*i*): Minervam Ulyssi, dum, naufragio facto, continentem nando petiturus, ad asperum litus scopulosque allisisset periculoque subesset maris æstu penitus in iisdem confringi, loca hæcce impervia præternatandi egressuique commodiora quærendi prudentiam indidisse (*k*): Deum, nominatim Minervam, Penelopæ, in procorum perniciem, varios dolos inspirasse (*l*): Minervam concitasse Ulysem, ut panem a procis, misericordiam eorum animique facilitatem experiundi gratia, mendicaret (*m*): Jovem Ægiochum fuscitasse Ulysem in procos (*n*): Jovem, Minervam, aliosque Deos — quia insipientem reddere possunt eum, qui vel prudentissimus fuerit, & contra (*o*), — sanam mentem imprudenter & inconsiderate agentibus loquentibusque ademisse, v. gr. Glauco, qui cum Diomede arma permutasset, aurea æneis, centum boves valentia novem boves
 C 2 valen-

i) Il. VIII: 217. f.

k) Od. V: 424. f.

l) Od. XVIII: 157. f., XIX: 137. f., XXI: 1. f.

m) Od. XVII: 360.

n) Od. XXIV: 163.

o) Od. XXIII: 11. f.

valentibus (*p*), Antenori qui Paridi, Polydomantique qui Hectori, ingrata dixissent (*q*), Automedonti, qui solus in turbam Trojanorum cum curru suo penetrasset (*r*), Trojanis, qui Hectori, perniciofa quamvis consilia danti, acclamasent (*s*), eorum senibus, qui Hectorem, Achivos in ipsis castris suis mox atque advenissent aggredi volentem, detinuerant (*t*), Agamemnonique, qui Achillem injuria temere affecisset (*u*): Deosque præterea, futurorum prælagia (*v*), tempus ad res gerendas maxime opportunum (*x*), dicenda (*y*), dicendique libertatem (*z*), suggerere, quin & audita, oblitaque in memoriam reducere (*a*); — quid aliud hæc omnia, innumeraque alia, his similia, probant exempla, quam Homerum, non quidem fingendi aut fallendi studio,

p) *Il.* VI: 234. *f.*

q) *Il.* VII: 360, XII: 231. *f.*

r) *Il.* XVII: 469. *f.*

s) *Il.* XVIII: 310. *f.*

t) *Il.* XV: 724.

u) *Il.* IX: 377. coll. XIX: 86. *f.*, 137. *f.*, 270. *f.*

v) *Od.* I: 200, XV: 172.

x) *Od.* XVI: 282.

y) *Od.* III: 27.

z) *Od.* I: 384. *f.*, III: 76. *f.*

a) *Od.* XII: 37, II, XVIII: 130.

studio, verum præjudicata veterum opinione impeditum, singularem hominum in cogitando, dicendo, agendoque, sive prudentiam, sive imprudentiam, ad Deos immediate inspirantes stimulantisque, cum tamen "nullum Numen abest, si sit prudentia rebus", transtulisse? In eo tamen Poëta non magis videtur culandus, quam v. gr. Exodi auctor, qui *Bezalelem*, utpote eximia in variis opificiis prudentia & intelligentia præditum, *Dei Spiritu* (immortali illa, secundum PHILONEM (b), scientia, ἡς παρ ὁ σοφός εἰκός τετελεῖ) impletum fuisse proponit (c). Tacemus, vulgum — vel orbis, qui supra gentiles se sapere gloriatur, Christiani — hodieque, respectu ad vires & ἐνεργεῖαν humanæ machinæ habito, eadem fere, quæ Homerum occupavit, laborare superfititione.

§. II.

Quod si autem *simplicis* Deorum cum mortalibus ex philosophia antiqua & HomERICA *commercii* vera & genuina est quam sic quidem explicuimus origo, neque quod diximus *symbolicum*, quum scilicet Deus, aut voce cœlitus demissa, aut apparitione simul & colloctione, aut denique per somnia, auribus oculisque & phantasie hominum sese mani-

b) Libro de Gigantibus (Vol. II, p. 366, Edit. Pfeifferianæ).

c) Exod. XXXI: 3.

manifestasse videbatur suaque apernasse consilia, aliunde quam ex puerili veterum philosophandi ratione erit repetendum. Quod quidem ut tanto dilucidius pateat, de singulis hujus commercii speciebus pauca, quæ ad rem nostram faciant, notabimus.

Observamus itaque primo, priscos, eadem omnino, quæ inspirationis peperit dogma, ignorantia occæcatos, non solum conscientiæ stimulos atque monita (vulgo dicere solemus *vocem & dictamina*), verum etiam quæ animis, magna inprimis & ardua molientium, volutarentur cogitata, consilia & dubia, tanquam cœlitus ad animos perlata dicta, sibi concepisse, atque hinc, nec alia unquam de causa, Homerum, reliquosque antiquos Scriptores, intus genita ratiocinia sensaque ut a Diis viva voce communicata haud raro proponere, & quidem forma dialogistica, primas ubique partes sustinente Numine. Hæret ex. gr. Achilles, gravi in Agamemnonem, quod Briseida sibi auferre minatus fuerat, ira correptus, utrum ense stricto a femore eum interficeret, an iram sedaret atque compesceret; tandemque stringit quoque enses, irruere paratus: verum, quia mox rediens ad se, religionique sibi ducens, Regi, quem penes summa esset imperii, manus inferre, horrendo destiterat proposito, rem ita refert Poëta, quasi Minerva Achilli a tergo adstiterit, coma eum prehenderit, allocutaque cohibe-

rit

rit (*d*). In animum sibi inducit Ulysses, Achivos, qui in eo jam erant, ut, male intellecta Agamemnonis oratione, turpi in patriam terram fugæ, bello nondum confecto, sese committerent, cohibere & in sanio rem mentem reducere: at, ex philosophia Poëtæ, Minerva consilium hocce suggesterat, unde & Ulysses allocuta fingitur (*e*). Dubius hæret Diomedes, utrum Thracas dormientes interficere pergat, an, strage, quam ediderat, spoliisque, quibus cum socio expeditionis Ulysses potitus erat, contentus, pedem referat: tandem vero, veritus, ne Trojani somno experrecti indignam suorum vindicarent cædem, ad castra Græcorum reverti sibi constituit, & quidem, ut tradit Homerus, Minervæ allocutione admonitus (*f*). Statuit apud animum Hector, pugna, quamdiu Agamemnonem furibunde in prima acie ruentem videret, cedere, nec nisi postquam in turba militum, quos interea ad fortiter resistendum & pugnandum exhortari vellet, sive cominus sive eminus vulneratus fuerit, progredi: sed, ut rem
 ex-

d) Il. I: 188, f. — Confirmat vero & hic locus & qui sequuntur reliqui, Homerum Deos, non ex arbitrio & promiscue, verum pro subtrata materie & diverso Deorum caractere, systematisque, quod sibi præscripserat, ratione habita, in scenam, quoties *dignus vindice nodus* producere.

e) Il. II: 173, f.

f) Il. X: 504, f.

exponit Poëta, Iris, ex mandato Jovis, prudens hocce cum Hectore communicaverat consilium (g). Hectora item, quum, ex gravi, quod Ajax Ôileus inflixerat, vulnere vix recreatus, copias obeundi & exhortandi cepisset consilium, Apollo incitans proponitur (h). Ter quidem periculum facit Patroclus, murum Trojæ conscendere; quoniam vero, continuo deturbatus, prudentissimum duxerat incepto abstinere, Apollo minaciter eum fertur allocutus (i). Pari etjam modo Neptunus, Ænea contra Achillem furibundum pugnare cogitante, & tamen, re accuratius pensitata, recedente, reprehendens & dehortans sistitur (k). Hectori vero, eundem Achillem in turba excipere consultius ducenti, quam in prima acie cum eo congredi, Apollo consilium hocce viva voce dedisse depingitur (l). Diu multumque, sed frustra, Achilles Agenora, qui telo se feriisset, longius atque longius a muro Trojæ fugientem persequitur, tandemque, postquam reliquos Trojanos hac sua imprudenti digressionem facultatem intra urbis se recipiendi pomœria nactos comperisset,

erroris

g) Il. XI: 200. f.

h) Il. XV: 254. f.

i) Il. XVI: 702. f. — Cfr. quoque Il. V: 436. f., ubi simile quid de Diomede, Æneam interficere cupiente, legimus.

k) Il. XX: 332. f.

l) Il. XX: 376. f.

erroris conscius, misso Agenore, ad urbem propere revertitur: Poëta vero Achillis in hac parte sensuum interprete, ipse Apollo (Agenoris sub specie) Achillem alloquitur temeritatemque suam ipsi exprobrat (*m*). Plura vero exempla congerere non vacat nec opus.

Dein vero observare liceat, ruditati item priscorum tribuendum esse, quod, cum omnes & animi & corporis dotes, omnemque humanam *ενεργειαν* & salutem, ad Deos auctores ut jam supra monuimus referre consuevisent, nec nisi objective Deos, sola quamvis cogitatione assequendos, sibi valent repræsentare (*n*), homines quosque, qui, aut ipsi

D

fin-

m) II. XXII: 7.

(*n*) Ratio humana, ubi inculta fuerit, res sibi concipere non potest invisibiles, verum oculis omnia percipere avet. Detur itaque hæc venia antiquitati, quod neque Deos animo sibi fingere potuerit *ασωματες*, formasque Deorum sæpius visas declararit. — Oculis tamen Deos (vel eorum faciem) adspicere, vitæ periculosissimum duxerat tota antiquitas (haud forsan alia ex causa, quam quod fulgur, Dei quasi facies, mortem multis attulisset), ut satis probant II. XIX: 14, 15, imprimis XX: 131, coll. *Hymno in Venerem v. 182. f.*, itemque *Exod. XXXIII: 20;* unde & Dii, tam apud Homerum, quam etiam in Sacris Litteris, plerumque, dum cælo descenderint hominibusque apparuerint, caligine feruntur induti. — Nihilominus Dii quibusdam hominibus, sine ullo vitæ discrimine, manifesto in lumine se dederunt conspiciendos, ut abunde

singulari in rebus negotiisque gerendis emerent, vel fortitudine, vel audacia, vel successu, vel prudentia, aut aliis, sive suadendo & exhortando, sive consilia suggerendo, sive spem excitando, sive quæ scire intererat nunciando & communicando, sive alia quacunque ratione opem ferendo, tempestive, inopinato, efficaciterque, adfisterent, quandoque, non tam ut homines, quam potius ut Deos hominum forma indutos, considerarint, plurimaque hinc, apud Homerum quoque, hujus philosophiæ, Deorumque, humana præcipue sub specie (ο), ἐπιφανείας, specimina

testantur *Od.* III: 420, XVI: 161, coll. *Exod.* XXXIII: 11. & *Numer.* XII: 8. — Tacemus, Deos, nonnisi ipsis volentibus, a mortalibus, secundum Theologiam Græcicam, conspici posse (*Od.* X: 573); eum autem qui Deum nolentem conspexerit, magnas temeritatis pendere pœnas (CALLIMACHI *Hymn. in Palladem* v. 100, f.). — Sed — fabularum, ut STRABO (*Geogr. L. X: p. 474*) ait, aliæ consentiunt inter se, aliæ discrepant.

- ο) Vulgo quidem per anthropomorphismum Homerus (ut & reliqui Scriptores antiqui) Deos coram conspectos sistit. Nonnunquam tamen Deos animalium forma in medium prodire & alloqui facit. Sic ex. gr. Leucothea, mergi forma admisa, Ulysem naufragum allocuta fingitur *Od.* V: 337. f. Moris nempe erat antiqui, vel animalibus, ubi suo se gerendi modo ansam cuiquam, aut ominandi, aut cogitandi quid, præbuisent, vocem articulatam tribuere. Loquuntur hinc: equus Achillis Xanthus (*Il.* XIX: 404. f.): aries Phryxi (APOLLON. RHOD. *Argonaut.* L. I: v. 258): Bileami asina (*Numer.* XXII),

mina occurrere. Legimus scilicet: Æneam atque Pandarum suspicatos fuisse, Deum quendam latuisse sub forma Diomedis, quia summa & extraordinaria fortitudine in pugna ruens magnam Trojanorum interfecisset multitudinem (*p*); idemque de Patroclo, æque fortiter sese gerente, sensisse Sarpedonem (*q*): Diomedem incertum fuisse, utrum Glaucus, qui in pugna gressum ad se tendere ausus fuerat, aliquis esset mortalium, an immortalium (*r*): senem Priamum, ob insignem, qua filius Hector, dum viveret, excellebat, fortitudinem, eum vocasse Deum inter viros (*s*): Non præconi vulgari & proprie sic dicto

D 2

con-

p) *Il. V: 175. f.*

q) *Il. XVI: 424, 25, coll. loco nuperrime citato.*

r) *Il. VI: 123. f.* — Flagrat idem Diomedes, leviter a Pandaro ad dextrum humerum sauciatus, vindictæ cupidine, denuque, roboris, quo pater quondam inclytus erat, memor, intrepido & alacri animo, majorique, quam qua hætenus in pugna usus fuerat, prudentia & circumspeditione, in Trojanos ruere gessit: sed, ex interpretatione Poëtæ (*Il. V: 125. f.*), Minerva Diomedem alloquitur, robur paternum imittit intrepidum, caliginemque, quæ prius inerat, ab oculis, ut probe tum Deum (i. e. virum quemque fortissimum) tum hominem dignosceret, aufert.

s) *Il. XXIV: 258.* — Versu autem sequenti Hector, eadem ex causa, proprie quamvis a Diis non esset oriundus (*Il. X: 50, XIII: 825*), *Filius Dei* salutatur. Præstabant nempe hi ceteris mortalibus fortitudine, ut satis loquuntur *Il. V: 635, VI: 191, XIII: 449.*

contigisse altum illud, quod, Ulysse, postquam Therfiten Agamemnoni conviciantem compelescisset, concionaturo, inter Achivos obtinuit, silentium vi muneris efficere (quia vel novem præcones, Agamemnone haud ita pridem verba in concione facturo, populum tumultuantem ægre cohibere valuerant), verum ipsam Minervam, Præconi assimilatam, imposuisse (t): Venerem, sub specie vetulæ, quam secum e Lacedemone transtulerat Helena sui studiosissimam, laudatam Helenam ad thalamum, quo clam se recepisset Paris a Menelao in pugna singulari superatus, advocasse, eique, ut morem quoque, invita quamvis, gereret, persuasisse (u): Successisse, non quidem Agenori, sed Apollini formam ejus induto, Achillem persequentem evadere (v); itemque Minervam, dum Telemachus iter ad Pylum suscipere statuisset, ejusdem Telemachi sub specie, navem sociosque brevi comparasse (x). Porro autem legimus: Martem Acamantis, Junonem Stentoris, Neptunum Calchantis Thoantisque, Apollinem Mentetes, Periphantis, Phænopis, Lycaonisque, Minervam Phoenicis, forma indutos, felici omine atque successu, quemque suos ad pugnam fortiter sustinendam

t) *Il. II: 278. f. coll. v. 95 f.*

u) *Il. III: 383 f.*

v) *Il. XXI: 600 f.*

x) *Od. II: 382 f.*